

Nyár

Gulyás József

*... Itt villong a nyár
s ezek a vén kovászos földek
por-tengerré válnak
durva nagy talpak alatt...*

*Emberek jönnek, emberek mennek.
ki így, ki úgy
üti, kergeti a sorsát,
bújva az élet-viharoktól — —
s alig hogy élnek,
vannak, akiknek sokszor
csak addig ember a lelkük,
amíg haszon az élet...*

*Csak döcögnek az idő nyomában,
tarackos a képük
és isznak és verekednek,
mint a szorított állat...
s ha annyian
hazudni nem akarnának,
nem hallanék már
se „jó napot”, se „jó estét” ...*

*Csak döcögnek az idő nyomában,
sok szép világ bámul
utánuk tág baromszemekből
a nyárban... és
valahol, az idő előtt,
fölcillan az ős sárga lobogóval
jövő-kezében...*

*...S újból, amikor a fák
virágokat nevetnek ágaikra,
elmennek s elmodják
szép halkán, de emberül,
hogy aki nem adott, ne is kérjen
másoktól békét...*

